

MENINGER:

Kulturbyen Lillesand

● Kulturbyen Lillesand. Kan den kalles det? Ja, det mener jeg virkelig når jeg ser tilbake på kulturlivet dette siste året som på mange måter toppet seg forrige uke. La oss se litt nærmere på denne aktiviteten:

Forrige uke (uke 46)

Onsdag: Fantastisk flott operamusikal med sang og musikk som vel er på høyden med de verdensberømte musikalene til Andrew Lloyd Webber? Den fremføres mange steder rundt i verden. Og altså også Lillesand - som eneste stedet her i landet. Torsdag: Syngespillet Du må ikke sove ble vist på eTeateret. Det handlet om Norges historie fra 1905 til 1970. Ungdomsskoleelever stod for de fleste av innslagene. Imponerende innsats. Bare leit at forestillingen var om formiddagen.

Uten de frivillige stopper kulturaktiviteten i Lillesand

Fredag: Sabbatsmåltid på Bedehuset. Måltidet innleder den jødiske helgen og gir uttrykk både for jødisk tro og kultur. Jeg har aldri hørt om lignende arrangement i kristen sammenheng. Lørdag: Åpning av årets juleutstilling i Kunstforeningen. Og det med verker av lokale amatørkunstnere. Ideen er svært god, selv om den ikke kommer herfra. Nå får mange mer skjulte kunstnere anledning til offentlig å vise frem arbeidene sine. Lørdag - søndag: Norgespremiere på film på eTeateret. Det kunne godt vært en helg med verdenspremiere slik det ofte er. En film med kjente skuespillere hadde verdenspremiere her, men først etter 2-3 uker senere ble den satt

opp i London. Lillesand var virkelig forut for sin tid ved å installere teknisk opplegg som gjør det mulig å vise premierefilmer samtidig med andre land. Bare en kino i Oslo har tilsvarende opplegg.

Siste året

Det har skjedd mye på kulturfronten dette året. Jeg husker nok ikke alt, men minner kort om:

- LillesandsDa'ene med alle sine kulturtilbud til fastboende og turister
- Mange konserter i kirkene og i Rotunden.
- Hamsunjubileet som historielaget tok initiativ til.
- Gabriel Scott-forestillingen Jernbyrden. Den resulterte jo i bygging av et amfi til bruk ved senere forestillinger.
- Sakral Festival med vekt på ulike religioners sang- og musikkskatt. Festivalen er helt enestående i sitt slag.
- Lillesand revy
- Menighetenes tilstelninger med kulturinnslag, bl. a. på eldre-senter og sykehjem.
- Arrangementer i forbindelse med åpningen av ny E18.
- Utstillinger i Kunstforeningens regi i Meta Hansen huset.
- Kulturnatten.
- Forestillinger og andre tilstelninger i bakgården på kafeen Den siste Glæde.
- Viseklubbens åpne kvelder.
- Arrangementer 17. mai.
- Historielagets virksomhet.

Mye av det jeg har nevnt, er engangshendelser. Men det er tre forhold som jeg synes peker mot at betegnelsen Kulturbyen Lillesand forhåpentligvis også er aktuell i årene som kommer:

1) De faste kulturtiltakene - som jeg regner med vil fortsette:

- Lillesands Da'ene
- Kunstforeningen
- eTeateret
- Sangkor og korps
- Kirkemusikalsk virksomhet
- Arken - forestillingene

- Lillesand revyen
- Kulturkafeen Den siste Glæde
- Kirkeakademiet
- Historielaget
- Museet

Der var det tidligere intimkonserter, utstillinger og familierangementer. Jeg håper en ny museumsleder vil fortsette med dette.

2) Den frivillige innsatsen

Det er imponerende å merke den kulturinnsatsen som fører til at så mange frivillig bruker tid og krefter for å virkeliggjøre kulturtiltakene. Under de store oppsetningene som Some Sunny Night og Jernbyrden har profesjonelle skuespillere spilt sammen med lokale amatører på en svært god måte. Det gir håp om at lignende forestillinger også kan bli en realitet i fremtiden.

De frivillige kulturarbeiderne i byen vår er stor takk skyldig. En slik takk får de jo også ganske ofte. I hvert fall benytter ordføreren enhver anledning til å fremheve de frivilliges innsats på en forbildelig måte.

Uten de frivillige stopper kulturaktiviteten i Lillesand. Uten dem - ingen kulturby.

3) Kommunens engasjement

Kommunen støtter kulturen på flere måter - ikke bare økonomisk. Man er interessert i både byens utseende og det kulturelle livet som utfolder seg i den. Med en slik innstilling som kommunen nå viser, håper jeg at den fremtidige kommuneledelsen vil føle seg forpliktet til å følge opp dette.

Kulturelle utfordringer til kommunen

Men selv om kommunen gjør mye for kulturen, kan det stilles noen spørsmål til dens kulturpraksis:

- Hvor blir det av estetikk-utvalget?
- Hvorfor blir ikke de historiske bygningene som kommunen eier, bedre vedlikeholdt?
- Støtter man ikke bedre den frivillige kulturaktiviteten ved å videreføre Møglestu Gård som kultursenter - slik mange (de fleste?) frivillige ønsker - og ikke flytte den til den gamle skolen på Dovre?
- Hva skjer med Lillesand By- og Sjøfartsmuseum? Museet trenger en helt nødvendig overhaling

for å kunne drives i fremtiden. Museumsbestyreren slutter, og ingen museumskyndige søkte ved 1. gangs utlysning. Kanskje fordi de ser hvor uansvarlig kommunen nå behandler museet?

Kanskje burde kommunen ta initiativ til å opprette et museumsråd for hele kommunen? Det var vel naturlig at det bestod av representanter fra kommunen, Aust - Agder kulturhistorisk senter, museene i Lillesand og Høvåg, Gabriel Scott samlingen, interesserte museumsfolk som f. eks. ønsker sjøfartsmuseum på Kokkenes og historielagene. Et slikt museumsråd kunne samordne museumsvirksomheten, diskutere planer, ha ansvar for økonomiske spørsmål og være en pådriver overfor kommunen.

Ihvertfall: med et museum som er i svært dårlig forfatning fremstår ikke Lillesand som en kulturby.

Kulturbyen Lillesand? Ja, jeg mener at byen vår er en kulturby. Det kan vi være glade for og stolte av. Jeg håper at vi også kan være det i årene som kommer.

Kristen Edvard Skaar

ORD FOR HELGEN

Da skal han svare dem: 'Sannelig, jeg sier dere: Det dere ikke gjorde mot én av disse minste, har dere heller ikke gjort mot meg.'

Matt 25,45

Det er ikke så mange skomakere igjen her til lands. Bruk- og kastmentaliteten har gjort levebrødet magert for den som vil reparere sko. Men én skomaker ser ut til å leve evig. Hans navn er Martin Avdejtsj. Vi møter ham som litterær skikkelse i fortellingen til Leo Tolstoj, som igjen er inspirert av den kommende søndagsteksten.

Skomaker Martin hadde ikke noe lett liv. Hans kone og barn lå alle på kirkegården. Martin var i ferd med å bli en bitter mann da han fikk besøk av en pilegrim fra hjembygda. Den sjelesørgiske samtalen dem i mellom førte til at Martin kjøpte seg et nytestamente for å finne Guds vilje med livet. På dagtid ar-

Vi trenger skomakere

beidet han samvittighetsfullt med sitt håndverk, om kvelden leste han flittig i testamentet. En kveld leste han helt til han falt i søvn. Den natten hørte han en stemme som ropte: «Martin, Martin, se ut på gaten i morgen, så vil jeg komme og besøke deg.» Da det ble morgen, visste Martin ikke riktig om det var Jesus som hadde ropt til ham eller om det var en drøm. Han ba sin morgenbønn, ordnet med samovaren, spiste sin kålsuppe og satte seg til arbeidsbordet foran vinduet som skilte hans kjellerverksted fra fortauskanten. Ute var det kald vind og snø i luften. Som vanlig gikk den gamle invalide soldaten, Stepanytsj, og skuffet snø. Det gikk seint med skuffingen nå. «Den gamle invaliden har ikke krefter lenger til slikt arbeid,» tenkte Martin. «Skulle jeg ikke be ham inn på et glass te? Samovaren står jo og koker.» Den invalide kom inn og varmet seg på teen, mens Martin dels arbeidet, dels så ut av vinduet. Da Stepanytsj spurte om han ventet fremmede, fortalte Martin om nattens opplevelse. Varmet både på kropp

og sjel gikk den gamle ut til snøskuffingen igjen, og Martin fortsatte å flikke sko mens han stadig så ut av vinduet.

Helt inn til murveggen så han en nokså tynnkledt kvinne med et lite, gråtende barn i armene. Med ryggen mot vinden prøvde hun å skjerme barnet sitt så godt hun kunne. Martin syntes synd i dem begge og gikk ut i døråpningen og ropte dem inn. Litt mistroisk lot kvinnen seg overtale. Martin la ren håndduk på bordet, fylte en skål med suppe og fant frem brød. Kvinnen fortalte om mannen hennes som var blitt sendt langt bort som soldat og hun selv som ikke kunne få arbeid fordi hun hadde et lite barn. Hodetørklet sitt hadde hun pantsatt for tyve kopeker for å kjøpe mat. Martin tenkte at nå kunne klærne han hadde etter kona si komme til nytte. Saktens kunne han også avse tyve kopeker så denne fattige kvinnen kunne få løst ut hodetørklet sitt. «Ta dette for Kristi skyld,» sa Martin. «Gud velsigne deg, bestefar,» sa kvinnen og gjorde korsets tegn.

Etter en stund fikk Martin se en gammel kone med en kurv epler på armen. I samme øyeblikk kom en gutt springende, nasket et eple og ville stikke av. Men kona var snar, grep fatt i gutten, gav han et par ørefiker og ville dra ham etter håret til politistasjonen. Martin kastet sylen og løp ut, sa seg villig til å betale for eplet og fikk gutten til å be om tilgivelse. Da de gikk videre, hjalp gutten kona å bære den tunge kurven.

Da kvelden kom, begynte skomakeren igjen å tenke på drømmen. I det halvmørke rommet hørte han en stemme som sa: «Martin, Martin, kjente du meg ikke igjen?» Martin så for seg den invalide soldaten, den fattige kvinnen med barnet, gutten og kona med eplekurven. «Også dette er meg», hvisket stemmen i halvmørket. Martin åpnet nytestamentet, øynene falt på den kommende søndagsteksten.

Det er stadig ledige stillinger for skomakere av typen Martin Avdejtsj!

Leif Møller-Stray